7 0 A a r

Landstingsmand Rasmussen - Byskov

20. Okt. 1870 - 20. Okt. 1940

Hjertelig til Lykke!

Anne og Chr. Nielsen

H a l l o H a l l o !!!

Upolitisk, absolut neutralt, episk Digt, forfattet i Anledning af Landstingsmand Rasmussen Byskov's 70. Aars Fødselsdag Søndag den 20. Oktbr. 1940.

Højt oppe imod Norden lidt østen for Lemvig
en dejlig Gaard der ligger saa smuk og statelig
med Bolig, Stald og Lade, med Have og Stakit,
alt i den bedste Orden og alt saa rent og hvidt.
Af Jord der vistnok findes et Hundred Tønder Land,
og tænk, at Gaarden ejes af vor kære Landstingsmand.
Hans Kone styred' Sagerne saa viselig og sundt,
og hun "beregned'" klogelig, at al Ting det gik rundt,
ja, hun gav god Besked til baade Karl og Pige,
mens Manden var i København og styred' Land og Rige.

Men det kan ikke nægtes, at mange tænkte paa,
hvordan vor kære gode Ven en saadan Gaard ku' faa,
men vær kun ganske stille og lyt andægtig til,
saa vil jeg kort fortælle det Lykkens Skæbnespil.

Vi springer rask tilbage halvfjerdsindstyve Aar,
og ved en lille Ejendom i Nødager Sogn vi staar,
der finder vi i Stuen en ganske lille Dreng,
han ligger trygt og sover udi sin Moders Seng.
Han var en lille Mandsling, da han til Verden kom,
men hvor har han dog fartet i Danmarks Rige om,
ja, snart i Syd og snart i Nord og snart i Øst og Vest,
og ofte har han prædiket, saa godt som nogen Præst.
I Nødager Kirke blev han døbt, og Søren blev hans Navn,
han var til Fryd og Glæde, og blev til megen Gavn.
Hans Moder vistnok tænkte mangen, mangen Gang,
at lille Søren, han ku' bli'- en dygtig Træskomand;
men Søren vilde læse, det var hans Hjertes Lyst,
og han vandt Sejr og hængte i med Mod i Barm og Bryst.
Saa rejste han til København og tog frimodig fat,
og snart saa blev der af ham en Landbrugskandidat!!!

Nu tog han op til Nissum, en dejlig Skoleby,
blev ansat der som Lærer, tog vældig fat paany.
Hans Lyst det var at føre den danske Ungdom frem
ad Sandheds lige Veje mod Himlens lyse Hjem
til Kamp mod Torn og Tidsel i Danmarks gode Jord,
til Kamp for Ret og Sandhed i Gerning og i Ord.

Nu kom der saadan herlig Tid, ja det er vist og sandt;
thi een af Byskovs Piger sin Vej til Skolen fandt.
Eleverne, de hvisked', som nu de kunde bedst:
"Hvad er der med vor Lærer, hvad er det for en Gæst,
som saadan stille lister i Sørens Stue ind
og gør ham ret saa lys og glad i baade Sjæl og Sind?"
Den Sag, den maatte klares, og den maat' klares godt:
En lillebitte Listighed i Løn de brugte blot.
En Klokkesnor de spændte tværs ad den lange Gang,
da Gæsten stille listed' af - de Klokker vældig klang!
En anden Gang de stabled' deres Træsko paa Trappens Kant,
det var saa vældig morsomt, ja det er vist og sandt.
Da Gæsten saa, saa stille vilde liste sig af Sted,
da ramled' alle Træsko ad den lange Trappe ned,
og da var Gaaden klaret til Glæde og til Gavn,
og Kristiane Petrine Elise Maria Kristensen Hyldgaard
var Pigens skønne Navn,
og saa - ja saa - Hurra, Hurra, Hurra,
han bejled' glad til Pigen og fik et dejligt Ja.
Saa holdt de deres Bryllupsdag i Lyst og Kærlighed,
og -- tænk engang, at Gaarden, ---- ja, den fik Søren med!!

Hver Dag de gik en Morgentur, ja, det er snart for galt;
men ligefuldt det Sandhed er, det har min Ven fortalt.
Han Fruen under Armen fik, saa gik de deres Gang,
en rigtig dejlig Morgentur med Munterhed og Sang.

Og Turen gik i Stalden ud at malke deres Køer,
det skete glad og gerne og med et godt Humør.
Gid mange unge Ægtepar vilde gøre ligedan,
saa stod det vistnok bedre til udi vor Landbostand.

En Dag, da Søren gik en Tur for at bese sin Jord,
da kom han i et Slagsmaal saa vældig, vældig stor'.
En Tyr gik løs imod ham, ja-a - det var vist kun en Kalv,
men den er ogsaa farlig nok, naar den er stjernegal.
Den gav min Ven en Singadus, saa han faldt helt omkuld,
den brølte og den sparked', som den var gal og fuld,
den Halen stak i Vejret og var saa ond og kry,
og snart det var dens fulde Agt at stange til paany;
men da den stod og samled' sig et lidet Øjeblik,
en Støvlehæl i Snuden med vældig Kraft den fik,
saa den gik baglæns over og brølte højt igen;
men det betød en Chance for min gode kære Ven.
Han sprang med megen Spændstighed fra Dødens Leje op
og løb af Sted med vældig Fart i Trav og i Galop,
og smed sig i en Kornmark ned saa langt fra Vej og Sti,
og nu var Kampen ovre, og han var frelst og fri.

Af alle Sørens Dyder jeg minde vil om een:
"Han har et Sovehjerte, han sover som en Sten",
og det har ofte været til Fryd og megen Gavn
paa mange, mange Rejser til Kongens København.

Det var dog ikke altid, at det betød et Plus,
en enkelt Gang det spilled ham et slemme, slemme Puds.
En Dag, han kom til Ringkøbing, da gik det vældig galt,
det er saa vist og sikkert, det har en Ven fortalt:
"I Toget Søren laa paa langs og sov saa trygt og fast,
mens Vognen paa et Sidespor blev skubbet ind i Hast,
da Fyren, han blev vaagen og saa sig søvnig om,
var alle Døre laaset og Vognen, den var tom.
Det var en fæl Fornemmels', en grimme, grimme Kur,
omtrent, som naar en Løve man sætter i et Bur.
Nu gode Raad var dyre - - - et Vindu fik han ned,
og med en vis Behændighed sin Kuffert ud han smed,
og tænk engang med vældig Kraft den samme Vej, han sprang,
men det er mest sandsynligt, at hans Ansigt var lidt lang.
Og saa gik Turen videre, den gik lidt langsom frem,
og med en slem Forsinkels' Herr Søren naaede hjem.

I Nitten Hundred' og seksten der kom et herligt Bud,
og Budet var fra Pastor Moe, men Kaldet var fra Gud.
"I Indre Missions Bestyrels' vi trænger til en Mand,
som helt vil følge Jesus og lide ondt med ham,
som har Guds Folkets Tillid i baade stort og smaat,
som Verdens Ros ej ænser og ej dens Haan og Spot.
Vi tror, at De er Manden, som Herren han vil ha'
paa denne Plads iblandt os og be'r om Deres Ja."

Og Søren gav saa glad sit Ja med Tak og megen Bøn,
og mange rige Timer, han fik derfor i Løn.

Og nu er Tiden svundet, du fylder Støvets Aar.
Til Lykke vil vi sige saa godt, som vi formaar,
og saa til sidst vi ønsker, at Guds Naade og Guds Fred
maa lyse for dig hver en Dag, til Solen den gaar ned.

Anne og Chr. Nielsen